

Thesis Title	Conservation Politics in Mangrove Ecosystems: A Case Study of Resource Degradation and Sustainable Livelihood in Oakpo- Kwin-Chaung Village, Bogale Township, Ayeyarwaddy Division, Myanmar	
Author	Mr. Khin Maung Htay	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Lecturer Dr. Chayan Vaddhanaphuti	Advisor
	Assistant Professor. Dr. Chusak Wittayapak	Co-advisor

ABSTRACT

Myanmar has more than 1,200 miles (over 2,000 km) of coastal fringe along the Bay of Bengal, with productive and wealthy marine resources. The Ayeyarwaddy Delta lies between Mawdin point and the Gulf of Martaban. The Ayeyarwaddy River enters into the Andaman Sea through nine principal mouths, depositing enormous quantities of sediment.

Mangroves in the Ayeyarwaddy Delta were initially cut for fuel wood and charcoal production, to cater for the needs of Yangon City. With the energy crises in the early 1970s, this need rose in leaps and bounds, causing the depletion of Ayeyarwaddy Mangroves. With a growing population and the development of land tenure, the cut over areas were cleared and transformed into paddy cultivation, fish and prawn culture and salt production, even in the reserved forest areas. The Government's priority was to increase food production, in order to provide food security. Forests have been drastically degraded and denuded by human activity, because of socio-economic conditions such as the energy crisis, the promotion of paddy production, a market oriented economic policy and a lack of alternative income sources. The villagers' daily life in the study area totally depends on the mangrove forest for extraction of fuel wood, catching fish, crab, shrimp, or shells and also processing mangrove products for their daily commodities, or for market. They

supplement their earnings by fishing or catching fish or prawns, which may account for a major part of their income. Human life in the area is closely linked with the mangroves or mangrove based products.

The livelihood of those in my study village has been traditionally dependent on the mangrove ecosystem. With the rapid pace of development in recent years, extensive areas of mangroves have been converted to agricultural land and shrimp farming. The problem can be attributed to the encroachment of agriculture and shrimp farming into the mangrove buffer and reserve forest areas. The problem has also adversely affected the local fishing villagers, whose livelihood is dependent on the sustenance of the mangrove ecosystem. Some non-timber forest products are collected and utilized for both domestic and commercial purposes. As a non-timber forest product, nipa thatch is produced widely and commercial production of the thatch is a common economic strategy in the study village nowadays. Other non-timber forest products are of rather small-scale production and more concentrated on domestic use. With economic benefits accruing, the private sector has invested its capital in the construction of ponds (big and small), inside the mangroves for the breeding of shrimp, prawns and crabs for export. With the process of rapid development of the country under the market oriented economy, land-use patterns are being changed day-by-day, due to the implementation of land-based development activities.

Rural people are the major stakeholders in the forest resources. The cooperation of the rural people is greatly needed for the sustainable management of the forest resources. NGOs have perceived that the maintenance of local community mangrove forest is one of the key ways to solve problems related to the reduction of marine wildlife, to re-generate the local community and to conserve the coastal resources.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การเมืองในการอนุรักษ์ระบบนิเวศป่าชายเลน: กรณีศึกษา ความเสื่อมโทรมของทรัพยากร และวิถีชีวิตที่ยั่งยืนในหมู่บ้าน โอล์กโปกวินชวอง เมืองโบกาเล เขตเอยาวัดดี ประเทศพม่า	
ผู้เขียน	นายคิน ม่อง เท	
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)	
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	อาจารย์ ดร. ชยันต์ วรรณนะภูติ	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชูศักดิ์ วิทยากัก	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

ประเทศพม่าอยู่ห่างจากชายฝั่งทะเลอ่าวเบงกอลเป็นระยะทางมากกว่า 1,200 ไมล์ (มากกว่า 2,000 กิโลเมตร) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์ ดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเอยาวัดดีตั้งอยู่ระหว่างจุดมอว์ดิน และอ่าวมาร์ตะบัน แม่น้ำเอยาวัดดีไหลลงสู่ทะเลอันดามันโดยผ่านปากแม่น้ำสำคัญๆ จำนวนเก้าแห่ง และสะสมตะกอนเป็นจำนวนมหาศาล

ป่าชายเลนในบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเอยาวัดดีจะถูกตัดเพื่อนำมาทำเป็นเชื้อเพลิง และการผลิตถ่านเพื่อตอบสนองความต้องการของเมืองอย่างกุ่ม วิกฤตพลังงานในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970 ทำให้ มีความต้องการใช้พลังงานเพิ่มสูงขึ้น และก่อให้เกิดความเสื่อมสลายของป่าชายเลนในเขตเอยาวัดดี จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น การถือครองที่ดินที่สูงขึ้น ทำให้เกิดการตัดไม้ถ่วงลำเข้าไปในเขตป่าสงวน และเกิดความเปลี่ยนแปลงไปสู่การเพาะปลูกข้าว การเลี้ยงกุ่ม การเลี้ยงปลา การทำนาเกลือ รัฐบาลได้ให้ความสำคัญในการเพิ่มการผลิตอาหาร เพื่อสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารก่อนป่าไม้จึงเสื่อมโทรมลงเรื่อยๆ โดยการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ เพื่อสนองตอบต่อเงื่อนไขทางด้านเศรษฐกิจ สังคม เช่น วิกฤตพลังงาน การส่งเสริมการผลิตข้าว การตลาดที่มุ่งเน้นนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ และการขาดแหล่งรายได้เสริม

วิถีชีวิตของประชาชนในพื้นที่ศึกษาขึ้นอยู่กับป่าชายเลน กล่าวคือ การผลิตถ่าน ไม้ การจับปลา ปู กุ้ง หอย รวมถึงการแปรรูปวัตถุดิบให้ เป็นสินค้าที่ สามารถใช้ ในชีวิตประจำวันได้ เพื่อป้อนเข้าสู่ตลาด รายได้หลักของพวกเขาได้มาจากการตกปลา ตกกุ้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชีวิตของชุมชนในพื้นที่นี้มีความใกล้ชิดอย่างแยกไม่ได้กับป่าชายเลน และผลิตผลที่ได้จากป่าชายเลน

การดำรงชีวิตของผู้คนในหมู่บ้านที่เป็นพื้นที่ศึกษาอิงกับระบบนิเวศของป่าชายเลน อัตราการพัฒนาในปีที่ผ่านมา พื้นที่ป่าชายเลนบริเวณกว้างได้ถูกแปลงเป็นพื้นที่เกษตรกรรม และการทำฟาร์มเลี้ยงกุ้ง กล่าวคือการเกษตรกรรมและฟาร์มกุ้ง ถือเป็นปัญหาและการบุกรุกพื้นที่ป่าชายเลนและป่าสงวน ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชาวประมงที่มีวิถีการดำรงชีพขึ้นอยู่กับระบบนิเวศป่าชายเลน ผลผลิตบางอย่างที่ได้จากป่าจะถูกเก็บและใช้ในครัวเรือนและเชิงพาณิชย์ในบางครั้ง เช่น ใบจากสำหรับมุงหลังคาที่ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลาย และยังมีการผลิตเพื่อขายอีกด้วย โดยเฉพาะในหมู่บ้านกรณีศึกษา นอกจากนี้ยังมีผลผลิตอื่นๆ ที่ได้จากป่าแห่งนี้ แต่เป็นผลผลิตขนาดเล็กซึ่งมักจะถูกเก็บไว้ใช้ในครัวเรือนเท่านั้น ภาคเอกชนได้มีการลงทุนสร้างบ่อ (ทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก) ในพื้นที่ป่าชายเลนเพื่อเลี้ยงกุ้ง ปู เพื่อการส่งออก และสามารถสร้างกำไรได้อย่างมหาศาล กระบวนการพัฒนาอย่างรวดเร็วของประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการตลาดรูปแบบการใช้ที่ดินนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงทุกวันเนื่องจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่ป่าชายเลน

คนในชุมชนถือเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในทรัพยากรป่าไม้ ความร่วมมือของคนกลุ่มนี้ในการจัดการทรัพยากรเพื่อความยั่งยืนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง องค์กรพัฒนาเอกชนมีการรับรู้ว่าการบำรุงรักษาป่าชายเลนของชุมชน เป็นปัจจัยหนึ่งในการแก้ปัญหาการลดปริมาณสัตว์น้ำ และสร้างจิตสำนึกชุมชนในท้องถิ่นให้สามารถรักษาทรัพยากรบริเวณชายฝั่งได้